

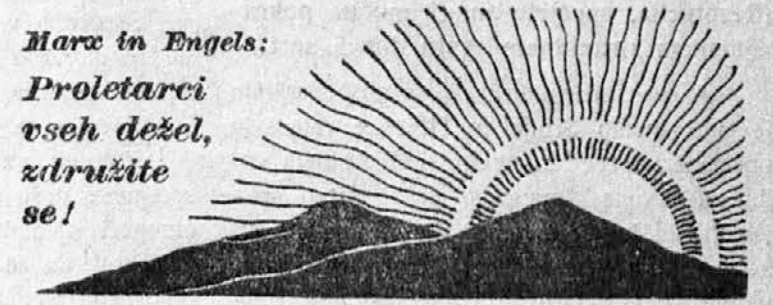
RDEČI PRAPOR

»Krajina«
Ljubljana

GLASILO KOMUNISTIČNE STRANKE JUGOSLAVIJE.

znaja vanko sredo in soboto. — Uredništvo in uprava lista je v Ljubljani, Krekov trg št. 10. — »RDEČI PRAPOR«
velja v Jugoslaviji mesečno 8 K; v zasedenem ozemlju (Primorju) četrtletno 9 lir, v Nemški Avstriji, Češkoslovaški, Madžarski in Nemčiji četrtletno 36 jgsi. K; v Ameriki polletno 1 dolar. — Oglasi se računajo enostopno za milimeter po 1 K.

Mare in Engels:
Proletarci
vseh dežel,
združite
se!

Železničarji vseh kategorij na plan!

Železničarji! Gotovi agenti provokaterji agitirajo med železničarji za stavko v prilog javnim nameščencem. Meščansko časopisje pa poroča o nameravanem komunističnem puču. Da železničarji zvedo čisto resnico, sklicujemo s tem

javen železničarski shod

ki se bo vršil

v soboto dne 11. septembra 1920 ob pol 7. uri zvečer pred Mestnim domom.

V slučaju slabega vremena v veliki dvorani Mestnega doma.

Dnevni red:

Stališče razredno zavednih železničarjev napram pokretu javnih nameščencev.

Sodrug! Železničarji! Udeležite se važnega shoda polnoštevilno in opozorite nanj vse tovariše in one, ki se za delavski pokret zanimajo.

Pokrajinski Strankin Svet.

V nedeljo dne 5. t. m. se je sestal v dvorani pri »Poljšaku«
pokrajinski svet Komunistične Stranke Jugoslavije za Slovenijo, ki je zasedal od 10. ure zjutraj do 7. ure zvečer.

Tega pomembnega skupnega zborovanja, prvega po železničarski stavki in po vukovarskem kongresu, so se udeležili delegati komunističnega proletarijata iz vseh strani Slovenije. Obravnavanja tega dne so dokazala, da stoji ves razredno zavedni proletarijat Slovenije odločno in enodušno na stališču načel Komunistične Internacionalne in sklepov vukovarskega kongresa Komunistične Stranke Jugoslavije. Zborovanje je pokazalo, da komunistično gibanje v Sloveniji zmogovito napreduje in se širi ne samo med proletarijat v mestih, ampak prešinja že široke množice delavnega ljudstva na deželi. Pokazalo se je nadalje, kako koristna in potrebna so taka pogosta zborovanja sveta komunističnega proletarijata Slovenije. Dočim so bili taki široki sestanki pri »socijalni«
demokraciji v navadi kvečjemu enkrat na leto, se snide pokrajinski svet Komunistične Stranke najmanj vsake tri mesece. S tem je dosežen eden ciljev sistema sovjetov: neposredni in stalni vpliv in kontrola širokih mas na vodstvo delavske politike.

Seji Strankinega sveta so prisostvovali zastopniki 23 kraj. pol. organizacij iz cele Slovenije. Predsedoval je sodrug Vencajz, ki je v svojem uvodnem govoru pozdravil vse delegate in goste, med drugim sodruga F. Filipovića, ki ga je proletarijat rdečega Belgrada izvolil za župana prestolnice Jugoslavije. Poročilo likvidacijskega odbora je podal sodr. Klemenčič, ki predlaga v začetku svojega govora protestno resolucijo proti razvelja-

vljenju občinskih komunističnih mandatov v Srbiji in na Hrvaškem. Resolucija je bila soglasno sprejeta. Z ozirom na gibanje mariborskega proletarijata za 3. Internacionalno predlaga referent, da se puste prazna mesta v Centralnem in v Pokrajinskem Strankinem Svetu ter da se pošlje obmejnemu proletarijatu proglas, ki je tiskan v današnjem listu. Poročevalec omenja, kako likvidacijski odbor ni bil popolen, ker so manjkali 4 člani centralnega strankinega sveta. Zato si ni privajal posebnega avtoriteta, temveč je vršil tekoča dela v sporazumu z zaupniki ljubljanske in drugih krajevnih organizacij. Glavne njegove naloge so bile: 1. likvidirati imovinske pokrajinske odnose in jih spraviti v sklad s centralno blagajno. 2. upoznati proletarijat s programom, resolucijami in sklepi vukovarskega kongresa. 3. ožviti krajevne politične organizacije in povzdigniti duh komunističnega proletarijata, ki je vsled stavke opadel. 4. pripraviti in sklicati konferenco Strankinega Sveta za Slovenijo.

Člani likvidacijskega odbora so s pomočjo nekaterih ljubljanskih zaupnikov in v sporazumu s člani 20 članske komisije začeli izdajati »Rdeči Prapor«
v času, ko je bil izvrševalni odbor stranke v preiskovalnem zaporu in je bila delavska socijalistična stranka brez vodstva.

Glavno težino je polagal likvidacijski odbor na propagando komunističnega programa. V to svrhu se je vršilo po vukovarskem kongresu 42 javnih shodov, 24 občnih zborov, 25 diskusij in več zaupniških sestankov. Te številke najbolj govore, da je likvidacijski odbor po možnosti izpolnil 2. in 3. točko svojih nalog. Ne samo člani stranke, temveč široke mase zatiranega naroda so vstopovod z odobravanjem, ponekod z navdušenjem sprejele program in resolucije vukovarskega kongresa.

Pri temu delu so najbolj požrtvovalno sodelovali sodrug železničarji in rudarji, čeprav so bili zaposleni s svojimi strokovnimi organizacijami; oni so tudi v tem času bili prvi pijonirji komunističnega programa.

Pozitivna stran širajka in preganjanj je: 1. Naš proletarijat, ki ni še nikoli vodil večje samostojne akcije, je pridobil velike revolucionarne izkušnje. 2. je razkrinkal vse sovražnike proletarijata — od klerikalcev do socijalpatrijotov. 3. je očistil stranko od vseh malodušnih, brezpogumnih, nepožrtvovalnih in nezavednih elementov.

Okoli naše stranke se je zbralo jedro najpogumnejših, najpožrtvovalnejših, najzavednejših sodrugov, del proletarijata, ki je sposoben, da bo predhodnica celokupnega proletarijata in delavnega ljudstva. V težkem času se je stranka spočila in težke naloge jo čakajo takoj pri preporodu. Tehnična reorganizacija stranke, ustanavljanje novih organizacij, ustanavljanje in reorganizacija strokovnih organizacij, volitve v občinske zastope in konstituantno — vse to pada v čas prihodnjih treh mesecev. Zato mislim, da govorim iz srca vas vseh, da bi bil zločin dezertirati v tem važnem času s kakoršnega koli manj ali več važnega položaja, posebno vsled samoljublja, ki je tipična črta malo-meščana in ki je nevredna visoke morale, s katero mora biti navdahnjen proletarski razred, ko se pripravlja na poslednji boj.

Negativne strani razkola so, da je v masah padla disciplina. Ena prvih nalog je okrepiti sodružno ali strogo disciplino v stranki. Kot prehod na daljni dnevni red predlagam sledečo resolucijo:

Pokrajinski Strankin Svet za Slovenijo konstatira, da so vse organizacije soglasno odobrile program, resolucije in statut, sprejete na vukovarskem kongresu. Program in resolucije vukovarskega kongresa pa so izvedljive samo, če bo vladala v stranki stroga disciplina in podrejenost osebnih interesov vseh članov splošnim interesom stranke. Vsako neuvaževanje kongresnih sklepov, kakor tudi samovoljno begstvo od dela v stranki in za stranko, je v sedanjem času največje obsodbe vredno. Zato apelira Strankin Svet za Slovenijo na vse sodruge iz ostalih pokrajin, da brez obzira na osebne disonance, ki so nastale največ vsled nesporazuma, zastavijo vse svoje sile v svrhu uspešnega izvojevanja vseh bojev, ki predstojijo v bližnjem in daljnem času.

Kot protipredlog je predlagal sodr. Lemež sledeče:

1. pokrajinski strankin svet v Ljubljani smatra sklepe vukovarskega kongresa za obvezne, dokler prihodnji kongres ne sklene kaj drugega;

2. ker vladajo glede programa in sta-

tuta, sprejetih na vukovarskem kongresu globoka nesoglasja v stranki, se ustanovi v Ljubljani »programatičen odsek«, kjer naj bodo zastopane vse struje. Ta odsek ima pretresti nov program in statut, sklenjene v Vukovaru, zbirati ugovore in kritike iz cele države, izdajati o svojem delu perijodična poročila in pripraviti morebitne spreminjavalne predloge za prihodnji kongres, ki se naj vrši čimprej;

3. z ozirom na razkol na Hrvaškem je ohraniti strogo nevtralnost predvsem v strankinem glasilu;

Proletarijatu Celja, Maribora, Ptuja, plebiscitnega ozemlja in obmejnih krajev.

(Rezolucija, sprejeta enoglasno na pokraj. strankinem svetu 5. sept.)

Pokrajinski Strankin Svet za Slovenijo z obžalovanjem konstatira, da ne vidi v svoji sredi v dovoljnem številu zastopnikov obmejnega ozemlja. Mednarodna buržoazija je postavila demarkacijske črte in z ene in druge strani te črte neti in vzgaja nacionalni šovinizem. Na ta način ona uspeva že dve leti odvracati široke mase delavnega ljudstva v središčih, posebno pa ob mejah, od nepomirljivega razrednega boja in umetno vzdržuje tisto živalsko sovraštvo, katero so buržoazija in vsi njeni hlapci gojili med vojno zato, da bi v svrhu interesov kapitala omogočili mesarsko klanje med narodi. Mednarodni buržoaziji se pridružujejo njeni verni zavezniki socijaldemokratje, socijalšovinisti in patrijoti, ki z ene in druge strani meje agitirajo vsaki za svojo buržoazno državo, namesto da bi vodili neizprosni razredni boj. Kot rezultat svojega delovanja so dosegli, da se je buržoazija v obmejnih krajih silno okrepila, da vlada njena brezobzirna diktatura, med tem ko proletarijat nima niti pravice združevanja in zborovanja in trpi neznošno izkoriščevanje.

Ravno obmejne kraje motri buržoazija s pozornim očesom. Ona se boji, da se ne prenese čez mejo nalezljiva »bolezen«
: razredna revolucionarna zavednost. Ona dopušča samo svojemu razredu, trgovcem, spekulantom in verižnikom, svobodno prehod čez meje in medsebojno bratenje. Za proletarijat, tudi za tisti, ki gre iskat dela, so danes meje zaprte ali pa je prehod materialno tako otežkočen, da ga revni delavec in kmet ne zmore.

Zato pa so naloge revolucionarnega proletarijata obmejnih krajev v današnjih časih posebno važne. Proletarijat obmejnih krajev mora sam zgraditi mostove mednarodne solidarnosti in bratstva med delavnimi narodi. Ne premikati buržoazne meje, temveč meje med proletarijatom podirati, je naloga obmejnega proletarijata.

3. Internacionala in komunistične stranke vedno in povsod povdarjajo, da imperijalizem ne more živeti brez izkoriščanja in tlačjenja narodnosti in narodov, kakor kapitalizem ne more živeti brez izkoriščanja proletarijata. Zato pa je on nesposoben rešiti nacionalno vprašanje. Samo proletarska revolucija je v stanju osvoboditi potlačene in majhne narode od kolonijalnega suženjstva.

Pokrajinski Strankin Svet za Slovenijo pozivlja proletarske mase, ki so se zapeljane od socijalšovinizma in patrijotizma, da družno pristopajo h Komunistični Stranki Jugoslavije in tako strnejo enotno proletarsko fronto proti enotni reakcionarno-meščanski fronti.

Mariborski proletarijat kot najzavednejši, je že nastopil pot k ujedinjenju in ozdravljenju. 31. avgusta je 160 strokovnih in političnih zaupnikov v Mariboru glasovalo za Tretjo Internacionalo, dočim je za socijalpatrijotizem glasovalo samo par nastavljenecv. Mi smo prepričani, da tudi proletarijat Celja, Ptuja in ostalih mest ne bo ostal odsekana veja mednarodne proletarske organizacije samo zato, da bi bil orodje v rokah par socijalizdajalcev, temveč, da se bo organizovano združil v Komunistični Stranki in tako postal član mnogomilijonske proletarske armade 3. Internacionalne.

Zato puščamo za proletarijat mariborskega okrožja nespopolnjena mesta v centralnem in pokrajinskem Strankinem Svetu.

Proletarijatu obmejnih krajev pa kličemo:

Ven iz socijalpatrijotične omotice!

Živela enotna fronta zavednega proletarijata!

Živela Komunistična Internacionala!

Nacionalno in kolonijalno vprašanje.

(Teze za II. kongres Komunistične Internacionalne.)

10. Priznavanje internacionalizma v besedah, a stvarna uporaba v propagandi in praksi malomeščanskega nacionalizma in pacifizma je redno dejstvo ne samo strank II. Internacionalne, ampak tudi onih strank, ki so izstopile iz te internacionalne, pa celo nekih, ki se sedaj imenujejo komunisti. Borba proti temu zlu, proti tem najbolj ukoreninjenim nacionalnim predsodkom se vedno bolj vsiljuje, kolikor aktualnejši je problem preobrazbe nacionalne diktature proletarijata (t. j. diktature proletarijata v eni deželi) v internacionalno (to je diktaturo proletarijata nekoliko naprednih dežel, ki so sposobne, da odločilno vplivajo na svetovno politiko).

Malomeščanski nacionalizem označuje kot internacionalizem samo priznanje enakih nacionalnih pravic in (da ne govorimo o čisto verbalnem značaju tega priznavanja) vzdržuje v polni meri nacionalni egoizem, dočim proletarski internacionalizem zahteva:

a) da se interesi proletarskega boja v posamezni deželi podrede interesom proletarskega boja v svetovnem okviru;

b) da se narod, ki je zmagal buržoazijo, pokaže sposobnim in voljnim, da doprinese največje nacionalne žrtve v svrhu, da se zruši internacionalni kapitalizem.

Na ta način je prva in najvažnejša dolžnost v popolnoma kapitalističnih deželah, kjer obstojajo stranke, ki so stvarno avantgarda proletarijata, boj proti buržoaznemu, oportunističnemu in pacifističnemu ublaževanju internacionalistične ideje in politike.

11. Kār se tiče bolj nazadnjaških dežel in narodov, kjer prevladuje fevdalno ali patrijarhalno in kmečko življenje istočasno, se mora upoštevati:

a) Potreba vseh komunističnih strank, da pomagajo meščansko - demokratskemu osvobojevalnemu gibanju v teh deželah; na prvem mestu dolžnost najaktivnejše pomoči pripada delavcem države, ki od nje zavisi zaostali narod, bodisi kakor kolonija, bodisi v finančnem pogledu.

b) Potreba boja proti duhovništvu in vsem

reakcionarnim in srednjeveškim elementom, ki so obvarovali svoj vpliv v zaostalih deželah.

c) Potreba boja proti panislamizmu in drugim sličnim strujam, ki hočejo osvobodilno gibanje proti evropskemu in ameriškemu imperijalizmu združiti z ojačenjem pozicij kanov, spahij itd.

d) Potreba, da se posebno pomaga kmečkemu gibanju v nazadnjaških deželah proti lastnikom, proti yelepolestnikom, proti vsem ostankom fevdalizma in potreba, da se da temu kmečkemu gibanju najrevolucionarnejši značaj, ki naj najtesneje spaja komunistični proletarijat zapadne Evrope z revolucionarnim kmečkim gibanjem na Vzhodu, v kolonijah in v zaostalih deželah sploh.

Potreba odločnega boja proti temu, da se osvobodilna gibanja meščansko-demokratskega značaja v zaostalih deželah lažljivo predstavljajo pod firmo komunizma.

Komunistična Internacionala mora pomagati nacionalnim gibanjem meščansko-demokratskega značaja v kolonijah zaostalih dežel samo pod pogojem, da so elementi bodočih proletarskih strank in ki so samo po imenu komunistični, združeni in imajo popolno za-

vest o svoji posebni nalogi, ki obstoja v borbi proti meščansko-demokratskim gibanjem doma.

Komunistična Internacionala mora stopiti v začasno zvezo z meščansko demokracijo v kolonijah in zaostalih deželah, toda ne sme se stopiti z njo in mora absolutno obdržati avtonomijo proletarskega gibanja, četudi v najprimitivnejši obliki.

f) Potreba, da se razruši in razkrinka v širokih množicah delavcev vseh dežel, pred vsem pa v zaostalih deželah, iluzija, ki jo imperijalistične sile sistematično vstvarjajo s tem, da ustanavljajo države, ki so baje neodvisne, v resnici so pa popolnoma odvisne i gospodarsko i finančno i vojaško. Za odvisne in slabe narode je danes edina rešitev v zvezi sovjetskih republik.

12. Stoletno suženjstvo kolonij in slabih narodov pod imperijalističnimi silami je rodilo pri delavnih množicah podjarmljenih dežel nezaupanje ne samo proti narodom, ki so jih podjarmili, temveč tudi proti proletarijatu teh narodov. Izdajalstvo socijalizma od strani vedne voditeljev 1914—1919 je samo povečalo to opravičeno nezaupanje.

Z druge strani: kolikor je kaka dežela bolj nazadnjaška, toliko je v njej važnejše malokmečko proizvajanje; patrijarhalno življenje se je umaknilo in to daje posebno odporno silo globokim malodružabnim predsodkom: nacionalizmu, egoizmu in partikularizmu.

Ker morejo ti predsodki izginiti šele, ko je prenehal imperijalizem in kapitalizem v naprednih deželah in ko se je korenito preuredila vsaka podlaga gospodarskega življenja zaostalih dežel, more biti uničenje teh predsodkov le zelo počasno.

To nalaga zavednemu komunističnemu proletarijatu vsake dežele posebno obzirnost in pazljivost proti ostankom nacionalnih občutkov v deželah in pri narodih, ki so bili dalje časa v suženjstvu. Ravnotako je potrebno delati gotove koncesije, da bi se kar hitreje in koreniteje odpravilo nezaupanje in predsodki, o katerih smo prej govorili.

Brez svobodnega in radovoljnega napora za edinstvo in zvezo od strani proletarijata, potem pa od strani delavnih mas vseh narodov, ne more biti konečne zmage nad kapitalizmom.

Proletarijatu in komunističnim volilcem Srbije in Hrvaške:

(Rezolucija, sprejeta enoglasno na pokrajinskem strankinem svetu dne 5. sept.)

Po osemletnem zločinskem gospodarjenju je meščanstvo Srbije in Hrvaške razpisalo občinske volitve na temelju meščanskega volilnega zakona. Izmučeno prebivalstvo srbijskih in hrvaških mest in vasi je izreklo svojo težko obsodbo nad meščanstvom in vključil reakcionarnemu meščanskemu volilnemu redu, ki jemlje večini proletarijata volilno pravico, dalo svoj glas v največjih mestih in več vaseh komunistični stranki, predstavljajući interesov ogromne večine naroda.

Ali meščanska reakcionarna vlada je poptevala svoje lastne meščanske zakone in protizakonito razveljavlja rezultate občinskih volitev tam, kjer so zanjo izpadle neugodno. Na ta način ona dodaja k mnogobrojnim zločinom, ki jih je napravila v osmih letih, vedno nove in vedno večje. Ogromna večina naroda v Jugoslaviji obsoja tako zločinsko postopanje. Maska demokratizma, pod katero se krije nebrzdana meščanska diktatura, je padla in delavni narod Jugoslavije vidi, da ga reakcionarno meščanstvo peha v vedno večjo pogubo ter da za njega ni rešitve razun pod rdečim praporom komunističnih organizacij.

Organizirani komunistični proletarijat Slovenije, zastopan po svojih delegatih na pokrajinskem Strankinem Svetu v Ljubljani dne 5. septembra, najodločnejše protestira proti protizakonitemu razveljavljanju komunističnih mandatov v Srbiji in na Hrvaškem. Proletarijatu in komunističnim volilcem Srbije in Hrvaške kliče: Pri volitvah v konstituanto pokažite, da je narodu dovolj meščanskih zločinov. Doli z diktaturo razuzdanega meščanstva! — Živela proletarska, sovjetska demokracija!

Kovinarjem v Sloveniji.

Cenjeni sodrug!

Po sporazumu Osrednjega društva kovinarjev in sorodnih strok v Ljubljani in v Zagrebu je bil naš Savez pobjavljen, da skliče kongres kovinarjev za ujedinenje, ki se ima vršiti 1. oktobra t. l. v Celju. Za ta kongres je izdelala naša centrala (v Beogradu) resolucijo o ujedinenju, katero je poslala kovinarskim centralam v Ljubljani in Zagrebu, z namenom, da jo pomnože in razpošljejo svojim podružnicam v pretres in oceno vsem članom.

Naša centrala iz Ljubljane nam je poslala cirkular in protipredloge k naši resoluciji. V teh protipredlogih predlagajo sodrugi iz Ljubljane, da se prva točka naše resolucije izpremeni in da se na mesto ene kovinarske centrale v državi SHS. osnujejo tajništva po pokrajinah in da se po pokrajinah osnujejo nove podružnice, pripadajoče posameznim tajništvom.

Ta predlog ne odgovarja duhu časa niti principu, na katerem stoji »Solucija za ujedinenje« in nam tudi ne da možnosti ustanoviti mogočno, krepko in enotno organizacijo kovinarjev v državi SHS. To je popolnoma federalistično separatistično stališče. Imamo že danes buržoazijo popolnoma ujedinjeno, poglejte njeno vojaštvo, njene finance in policijo in izpreviditi morate, da je buržoazija popolnoma ujedinjena v boju proti nam, da ne prestopa napada naše organizacije in stalno slabi naš boj in naše življenje. Ako hočemo, da se upremo suženstvu širom cele zemlje in ako hočemo osposobiti našo kovinarsko organizacijo, da branimo življenje kovinarskih delavcev, moramo imeti eno, centralistično zvezo, to je zvezo kovinarjev za celo državo s svojimi podružnicami. V zgodovini delavskega pokreta se je pokazalo, da je najboljša delavska organizacija ona, ki je centralistična. Poglejte samo ostale industrijske kraje, na primer Nemčijo, Italijo, Francijo, Anglijo, Belgijo itd. In videli boste, da ne obstoje nikjer federalistične, temveč povsod so centralistične organizacije. Zakaj? Zato, ker so one najboljše, najposobnejše v našem razrednem boju.

Prva točka v resoluciji je najbolj važna, ona tvori temelj naše bodoče Zveze. Ako se prva točka reši po našem predlogu, to je, da bo Zveza kovinarjev centralistična, potem odpadejo tudi točke 2, 4 in 5.

Dolžni smo Vas opozoriti, da je to že 2. kongres kovinarjev za ujedinenje. Prvega smo imeli v Slav. Brodu, na katerem so

Vaši delegatje iz Ljubljane zavzeli isto stališče, katero zastopajo v svojih protipredlogih k resoluciji in vsled tega ni moglo priti do ujedinenja. Ako bodo Vaši delegatje vztrajali še nadalje na tem, postoji nevarnost, da se na kongresu v Celju zopet ne ujedininimo. Vedeti moramo tudi, da bo stal ta kongres mnogo denarja, in škoda bo teh velikih stroškov, če se ne bi ujedininili.

Zatorej vas prosimo, da na vaših shodih sprejmete našo resolucijo, katere edina nam omogoči ujedinenje in da pooblastite vaše delegate, da se udeležijo kongresa in s tem omogočijo ujedinenje.

To naj vam bude pozdrav v imenu ujedinenih kovinarjev: Srbije, Bosne in Hercegovine, Dalmacije in Vojvodine.

Naj živi ujedinjena Zveza kovinarjev v Jugoslaviji!

Zveza kovinarskih delavcev centrala Beograd.

Strokovnim organizacijam vseh dežel!

(Konec).

Kot drastičen primer te brezplodnosti nam lahko služi obnašanje internacionalne federacije sindikatov napram sovjetski Ogrski in sovjetski Rusiji. Brez vsakega protesta od njene strani so smeli uničiti sovjetsko Ogrsko in če je sedaj naredila šibek poskus, da z organiziranim bojkotom spametuje rablja Horthyja, ki preočitno kompromitira s svojo politiko belega terorja idejo skupnega delovanja razredov, je to delala samo zato, da je sklenila s tem rabljem v najkrajšem času kompromis. Kar se tiče sovjetske Rusije, postopa amsterdamska federacija ravnotako; do sedaj se ni niti enkrat potrudila, da bi gotovo in odločno ugovarjala vsem vtikavanjem v ruske zadeve, četudi natanko ve, da je tako cinčanje posebno važno in od antante zaželeno.

Da amsterdamska federacija tako postopa, je logična posledica politike nacionalnih delov, iz katerih sestojata. Združitev socijalpatrijotov in izdajalcev interesov delavcev različnih dežel ne more ustvariti ničesar drugega, kakor internacionalno zvezo izdajalstva.

Toda strokovno gibanje celega sveta se ne more zadovoljiti samo s tem, da se približe dejstvo. Socijalni boj postaja vedno ostriši. Meščanska vojna je že zdavnaj prekoračila nacionalni okvir.

Tega neizprosnega boja dveh sovražnih si svetov, dveh sistemov, se udeležujejo revolucionarne razredne zveze in se ga ne morejo udeležiti drugače kot ramo ob ramo s komunističnimi strankami različnih dežel.

Jasno je, da amsterdamska federacija sindikatov, ki je postala pomočnik Zveze narodov, ne more služiti kot vodilni osrednji organ revolucionarnim strokovnim organizacijam. Tak osrednji organ, tak štab se je moral ustvariti kot protiutež amsterdamski federaciji in bil je oživotvorjen 15. julija v Moskvi od sindikatov Rusije, Angleške, Italije, Španije, Jugoslavije, Bolgarije, Francije in Gruzije pod imenom »Internacionalni svet sindikatov in proizvajalnih zvez«. Novi generalni štab revolucionarnega sindikalnega gibanja, ki šteje do tri milijone članov, poziva strokovne zveze celega sveta, da končno prekinejo odnose z vsemi, ki zastopajo zločinsko politiko skupnega delovanja z meščanstvom, in se zberó pod praporom brezobzirnega razrednega boja za osvoboditev tlačenegega človeštva.

Ne mir, temveč vojno prinaša »internationalni svet sindikatov in proizvajalnih zvez« meščanstvu vseh dežel in to je bistvo našega delovanja. Naš program je nasilni zlom meščanstva, postavitve diktature proletarijata, brezobzirni boj v internacionalnem in nacionalnem merilu in pa srčna, nerazdružljiva zveza s Komunistično Internacionalo.

Kdor je mnenja, da more delavni razred razrešiti socijalna vprašanja s pogajanjem in kompromisi; kdor misli, da bo meščanstvo prostovoljno prepustilo proletarijatu produktivna sredstva, kakorhitro bo razpolagal s parlamentarno večino; kdor zastopa mnenje, da morejo sindikati ostati »nevtralni« v dobi razpada starih razmer, ko se odločuje usoda sveta; kdor pridiguje v dobi ogorčenega meščanske vojne socijalni mir: naj vedo vsi gospodje, ki stoje na čelu sindikalnih organizacij, da jih smatramo za naše razredne sovražnike in da se bomo mi proti njim in proti od njih ustanovljenim združenjem brezobzirno borili.

Internationalni svet sindikalnih in produktivnih zvez in amsterdamska sindikalna

federacija si stojita na nasprotnih straneh barikade. Na eni strani: barikada socijalne revolucije, na drugi strani: barikada socijalne reakcije. Za proletarca, za poštenega revolucionarja izbira ne more biti težka.

Živela proletarska svetovna revolucija! Živela diktatura proletarijata!

Živel internacionalni svet sindikalnih in produktivnih zvez!

Živela Tretja, komunistična Internacionala!

Moskva, 1. avgusta 1920.

Internationalni svet sindikalnih in produktivnih zvez.

Leninovo pismo avstrijskim komunistom.

Avstrijska komunistična stranka je sklenila, da bojkotira volitve v meščansko-demokratski parlament. Nedavno minuli drugi kongres Komunistične Internacionalne je priznal udeležbo komunistov pri volitvah v meščanske parlamente in sodelovanje v tem parlamentu za pravilno taktiko.

Na podlagi obvestil odposlancev avstrijske komunistične stranke ne dvomim, da bo bolj cenila sklep Komunistične Internacionalne nego sklep ene njenih strank. Ni dvoma, da se bodo avstrijski socijal-demokratje, ti izdajalci socijalizma, ki so prestopili na stran meščanstva, veselili radi odloka Komunistične Internacionalne, ki se ne strinja s sklepom bojkota avstrijske komunistične stranke. Toda za škodoželjno veselje takih gospodov, kakor avstrijskih socijaldemokratov in njihovih somišljenikov Scheidmanov, Noskejev, Albert Thomasov in Gompersov, se zavedni delavci seveda ne bodo zanimali. Lakajstvo gospodov Rennerjev se je zadosti razcveto in ogorčenje delavcev vseh zemelj nad junaki druge ali žolte internacionalne raste, narašča in se vedno bolj in bolj širi.

Avstrijski gospodje socijaldemokrati v meščanskem parlamentu kakor tudi na vseh drugih »poljih dela«, do njihovega lastnega tiska se vedejo kakor malomeščanski demokrati, zmnoži le neznačajnega omahovanja pri svoji popolnoma resnični odvisnosti od kapitalističnega razreda. Mi komunisti vstopamo v meščanski parlament, da razkrinkamo to goljufijo tudi s tribune do tal gnilega kapitalističnega sistema, ki goljufa delavce in delavne množice.

Argument avstrijskih komunistov proti udeležbi v meščanskem parlamentu je vreden nekaj večjega pregleda. Ta argument je sledeči: »Parlament ima za Komuniste samo pomen kot tribuna za agitacijo. Mi v Avstriji imamo delavski svet kot tribuno za agitacijo. Radi tega se odrekamo udeležbi pri volitvah v meščanski parlament. V Nemčiji ni nobene delavskega sveta, ki bi ga tako lahko resno imenovali. Zaradi tega se nemški Komunisti poslužujejo druge taktike.«

(Konec prihodnjik.)

Razne novice.

Pamflet »Unije«. Pred kratkim so ljudje v službi g. Čobala širili po revirjih pamflet, ki ga priporočamo vsem rudarjem, da ga preberó. Izprevideli bodo iz njega: 1. da »Unija« ne more pobiti in tudi ne skuša ovreči niti enega slavka iz letaka rudarskih zaupnikov in »Zveze rudarskih delavcev«, 2. da se gospodje okoli »Unije« v svojem obupnem boju proti delavstvu poslužujejo najstrupenejših, najpodlejših in — najsmehljivejših laži, 3. da skličejo oblast na pomoč proti komunistom, s podlo trditvijo, da komunisti pripravljajo nov (!) puč, 4. da pišejo v tonu, ki ni v navadi nikjer na svetu, razen pri naših socijaldajalcih, 5. da so vsi njihovi izbruhi izraz onemoglih veličin, ki so izgubili vse zaupanje pri delavstvu, ki se je postavilo na lastne noge. Rudarji se iz letakov g. Čobala le še bolj prepričujejo, da so nastopili pravo pot in s pomilovanjem gledajo na ta pretresljiv prizor, kako hočejo nekdanji voditelji pri svojem poginu potegniti v lužo gnjilobe, smrada in umazanosti tudi čisto, samoniklo delavsko gibanje.

1. zapoved: ne štaj »Rdečega Prapora«. Takele naredbe se razpošljajo žandarmerijskim postajam: Naredba št. 34 Komande V. žandarmerijske brigade v Ljubljani meseca julija 1920.

Točka 4.

Zabranitev prejemanja brezplačnih časopisov:

Doznan sem, da nekatere postaje dobivajo brezplačno gotove časopise, kakor glasilo komunistične stranke »Rdeči prapor i. t. d.«, kateri časo-

piši imajo za cilj strankarske interese, ki nasprotujejo našemu položaju in našim dolžnostim. Zabranim v obče prejemanje brezplačnih časopisov in se ima iste takoj vračati uradništvu z opombo »nazaj, ker ni naročeno«. Komendant: Milenkovič, polkovnik. — Samoposebi se razume, da nihče ne prejema zastoj »Rdečega Prapora«. Iz tona te naredbe pa se vidi, da se g. polkovnik Milenkovič hudo boji, če bi orožniki brali ta nevarni list, ki se mu pravi »Rdeči Prapor«.

Vojne žrtve. Kopenhaško društvo za proučevanje socijalnih posledic vojne je te dni objavilo sledečo statistiko o vojnih žrtvah. Ta statistika se nanaša samo na 60 od sto vseh ljudskih mas, ki so sodelovale v vojni, in je povzeta po uradnih podatkih.

Dežela	manj porodov v tisočih	povečanje umrljivosti v tisočih	padlo v vojni v tisočih	Skupne zgube v tisočih
Avstro-ogrska	3800	2000	1500	7300
Francija	1500	1840	1400	4740
Nemčija	3600	2700	2000	8300
Anglija	850	1000	800	2650
Italija	1400	880	600	2880
Evrop. Rusija	8300	4770	2500	15.500
Srbija	320	1330	690	2340
Bolgarija	155	120	65	350
Rumunija	150	360	159	669
Belgija	175	200	115	480
Skupaj	20.250	15.130	9829	45.209

Vsega skupaj je torej buržoazija samo v Evropi žrtvovala 45 milijonov ljudi. In sedaj še vpijejo o krvavi socijalni revoluciji, ki je v Rusiji, na Ogrskem in na Nemškem zahtevala samo nekaj tisočev žrtev!

Sodruga Mlakarja iz Jesenic so izpustili iz ječe.

Vsak dan je človek lahko zaprt, ne da bi bilo kakšne pravne podlage za to.

Domače.

Kje so debele krave kralja Faraona? Pri razcepitvi stranke so nam patrijotje takoj povedali, da so kaso rešili, ali z drugimi besedami: čebele so ušle, med je pa nam ostal.

Socijalpatrijotje so nas učili, kako se da doseči poverjeniki in ministrski stolec, zakaj se sme in zakaj se ne sme glasovati, da se nazgoraj ne zgubi milosti. Ker pa mi tega nismo razumeli, kar so nas socijalkapitalisti učili, namreč dvojne politike, smo šli mi svojo trnovo delavsko pot.

Gospodje okrog teh rešenih blagajn imajo, kakor smo poučeni, zelo slabo plačano delo.

Kozumno društvo za Slovenijo je podjetje, katerega vodijo socijalpatrijotje. Ravnatelj je bivši minister, narodni predstavnik, ravnatelj banke itd. Ima pa tu boro plačo, katere se mu je že letos dvakrat povišala, tako da ima sedaj 93.600 kron letno. Drugi podravnatelji: g. Uratnik 62.400 K, g. Dražil, bivši plesni učitelj, 56.160 kron, gospodična Urbančeva 31.660 K; skladiščnik g. Jurčič 56.600 K.

To socialistično podjetje rabi tudi hlapce, tudi ti morajo živeti. Zato se je nekdo spomnil tudi hlapcev ter predlagal tudi njim povišanje in sicer 244 K na 50 dni. Gospod ravnatelj pa je pripomnil, da hlapcev je dovolj, ravnatelj pa ni. Delavec, tu vidiš svoje prijatelje! Zraven teh skromnih plač si gospodje ravnatelj in podravnatelji dovoljujejo medsebojno še skromne nagrade. Tako sta bila obdarovana gospoda ravnatelj in skladiščnik vsak po 10.000 K.

Seveda, ker je draginja velika in je nemogoče izhajati s temi skromnimi svotami, si pa znajo gospodje tudi še drugi vr dohodkov poiskati. Tako sta si gosp. Dražil in gospodična Urbančeva za svoje »čezurno delo« v teku štirih mesecev zaslužila svoto 5232 K. Kdo je nadzoroval to čezurno delo?

Načelstvo in nadzorstvo je sklenilo za uslužbenca kolektivno pogodbo na deset let. Zakaj ne na 50 let, vprašamo mi združniki, da se nam pojasni, za koga je koristna ta pogodba? Vprašamo tudi, kaj je s tistimi 100.000 kronami, ki jih je pri zadnji stavki dovolilo načelstvo preganjanim zeleničarjem. Ali je že vse izplačano? **Združnik.**

Po 28 kron telečje kosti prodaja mesar v Šiški »pri raci.« Ako kupiš kg svinkega mesa, ti da za priklado telečje kosti, ako opomniš, da svinja nima vsebi te vrste kosti, in da je telečje meso 8 kron pri kg ceneje, ti ogorčeno zavrne in odvzame vse skupaj z rok. Žene, ne pustite se izsesavati in preglejte, kaj vam da za priklado. Kajti svinjina se prodaje brez priklade.

Šišarske žene.

Zadnje novice.

Konstituanta. Pred svojim odhodom v Pariz je regent podpisal ukaz o volitvah v konstituanto. Volitve so razpisane za 28. novembra. Velika ustavotvorna skupščina se, tako trdijo listi, snide v Beogradu 12. decembra in bo sklepala o ustavi države in o njenih osnovnih zakonih.

Regentov inkognito. Francija je sklenila politični dogovor z Madžarsko in Rumunijo proti Rusiji. Sedaj se gre za to, da se tudi jugoslovansko ljudstvo vrže v novo krvavo vojno zoper bratsko sovjetsko Rusijo v korist francoskih bankirjev in njihovih milijard ruskega dolga. Že pred nekaj tedni je Francija zahtevala od Jugoslavije, da dá na razpolago 16 bataljonov pehote proti Rusiji in dovolí nekakemu rusko-francoskemu odboru nabiranje prostovoljcev proti Rusiji. V tej zadevi je menda regent inkognito odpotoval v Pariz, kamor pride tudi zunanji minister dr. Trumbić. Zločinski kapitalizem pripravlja nove krvave vojne.

Jugoslovanska armada je vkorakala v Albanijo

Kje se bodo odlikovali jutri naši fantje? Enkrat proti Rusom, drugič proti Italijanom, tretjič proti Srbom, četrtič proti Črnogorcem, petič proti Rumunom, šestič proti Avstrijcem, sedmič proti Albancem in osmič proti —? Samo vedno manj jih je in vedno več je pohabljenih. No ja, medalje pa le dobijo!

Boj delavstva v Italiji in na Primorskem. Ker so podjetniki hoteli izpreiti velik del kovinarjev v celi Italiji, so se kovinarji odločili kratkomalo okupirati tovarne, spoditi fabrikante in sami organizirati produkcijo potom delavskih tovarniških svetov. Tako so v Milanu zasedli vseh 300 kovinarskih tovarn, isto se je zgodilo v Turinu, Aleksandriji, Samperdareni, Coneglianu, Savoni, Voltri, Onegli, Spezziji, Vogheri, Cremi, Bergamu, Busto Arsiziu, Legnanu, Benetkah, Florenci in v celi Toskani. Gibanje postaja splošno inženirji in uradniki se že vračajo na delo, le fabrikanti so ušli.

Na Primorskem je prišlo do splošne stavke zaradi neznosnih političnih razmer, ki so jih vpeljali fašisti (nacionalisti). Stavkajo vse stroke razen oficijelno izvetih kategorij. Železničarji so pripravljeni za vsak slučaj. Stavkajo tudi stavci in uslužbenci tiskarn, zato ne izhaja noben list razen glasila stavkovnega vodstva. Zaradi stavke v plinarni in elektrarni je včeraj in danes bil Trst v temi. Iz vseh krajev Istre, Goriške in Furlanije prihajajo vesti, da se je vse delavstvo, tudi poljedelsko, povsod pridružilo stavki. Tudi mornarji lokalnih parnikov, ki vozijo v Istro in Benetke, so ustavili delo. V Trstu je prišlo do krvavih spopadov. S socijalisti so potegnili tudi republikanci.

Za in proti Moskvi. V nemški neodvisni socijalistični stranki se vodi živahen boj glede pristopa k Tretji Internacionali. Däumig se je izjavil za pristop. Izjavlja, da so pogoji, ki jih je postavil kongres Komunistične Internacionalne, absolutno sprejemljivi in ne skrivajo potrebe, da se neodvisna soc. stranka postavi politično in organizatorično na drugačno podlago, ako hoče da se priključi Komun. Internacionali. Smatra, da je treba iz stranke izključiti samo Kautskega. Krispien, zastopnik desničarjev, piše proti pristopu, ker bi se s tem stranka odrekla samostojnosti. Po njegovem mnenju bi morali odpasti od stranke tudi Ledebour in Oskar Kohn kot nasprotniki terorja in 60 članov parlamentarne frakcije. Proces čiščenja je na dnevnem redu v nemški neodvisni socijalni stranki.

Za tiskovni sklad so darovali:

Puterle S., 6 K, v Rudniku na shodu 15 K, neimenovan 20 K, neimenovan 2 K, neimenovan 2 K, Ferjan M. 20 K, del Cott 5 K, vsi iz Ljubljane, Lašič Mat., Hrušica 10 K, Uršič Josip (Vzhodni Obrat II.) Trbovlje 250 K 50 v., Kuder Franc 250 K 50 v., Renko Miloš 20 K, Pristav Ivan 179 K, Koritnik Leop. 80 K, Potočnik Fr. 55 K, Rinaldo Robert 47 K, vsi iz Trbovelj. Skupaj 1144 K.

Na strankinem svetu pri Poljsku na brani denar za tiskovni sklad. Božič Alojz 10 K, Židan Al. 15 K, Dežman P. 40 K, Baznik I. 20 K, Petrič J. 10 K, Zadnik L. 10 K, Bavdaž L. 10 K, Leban Peter 10 K, Kováč Ivan 20 K, Mlakar Valent 10 K, Faržnik Fr. 10 K, Šlammjak L. 20 K, Peklar Alojz 10 K, Vodičar Anton 20 K, Kus Jaka 10 K, Nachtigal Ant. 10 K, K. J. 20 K, Mirtič Jos. 12 K. Skupaj 267 K.